

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Έκανες πολύ άσχημα, είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν. Ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή να την κυττάξεις στο πρόσωπο και ν' αντιληφθείς την έκφρασή του... Γιατί, αν αυτή η γυναίκα δεν ήταν πραγματικά η Ναδίνα, θα βασανίζοταν εκείνη τη στιγμή από τρομερή ταραχή που, παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν μπορούσε να την κρύψει...

»Αλλά γελίεσαι, Σίμπυλ... Εγώ έχω την ιδέα πώς είναι πραγματικά η Ναδίνα. Δεν μπορεί ποτέ μια γυναίκα να μοιάζει τόσο με τη Ναδίνα, ώστε η κόρη της Τερέζα, ο δόκτωρ Ντεζορμά, οι υπηρέτες της, όλος ο κόσμος τέλος πάντων να γελαστούν... "Όχι, δεν το πιστεύω! Αυτά τα πράγματα είναι αδύνατα.

— Μοῦ κάνετε μια χάρι, κυρία βαρώνη;

— Εὐχαρίστως...

— Θέλω νάρθω να την δῆτε... Θα πῆτε ὅτι σὰς συνάντησα στὸ δρόμο, ὅτι σὰς ἀνῆγγεῖλα τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Ναδίνας καὶ τὴν ἀρρώστεια τῆς Τερέζας κι' ὅτι θελήσατε νὰ τὴς δῆτε... Πρόκειται τώρα νὰ πάω ν' ἀγοράσω μιὰ φανελλένια μπλουζα γιὰ τὴν Φράγκα, ἡ ὁποία θὰ σηκωθῇ σήμερα γιὰ πρώτη φορά. Ἐλάτε, σὰς ἰκετεύω... Ἐσεῖς μόνο δὲν θὰ γελασθῆτε ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῆς Ναδίνας καὶ θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ διαλύσετε τὴς ὑποψίες μου...

— Λοιπὸν, πᾶμε ἀμέσως! εἶπε ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία λάβαινε γρήγορα πάντα ὅλες τῆς τὴς ἀποφάσεις.

Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι, ζήτησε καὶ τῆς ἔφεραν τὸ καπέλλο τῆς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς καὶ σὲ λίγο, μαζὺ μετ' ἡμῶν Σίμπυλ ἀνέβαινε στὸ ἀμάξι τῆς.

Περνώντας ἀπὸ ἕνα μεγάλο κατάστημα ἀγόρασαν τὴν φανελλένια μπλουζα τῆς Φράγκας κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἔφταναν στὸ μέγαρο τῶν ντὲ Ροσβέλ.

* * *

Ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ τὴ Ναδίνα ἐντελῶς ἀπρὸς ἐτοιμασίαν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν. Ἡ νέα γυναίκα, ἀφοῦ ἀγρύπνησε ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὴ Φράγκα, ἀναπαύεται τώρα στὴν κάμαρά τῆς.

Ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν ὅμως ἦταν πρόσωπο τόσο σημαντικὸ ὥστε, ὅταν ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ ἐπισκεφθῇ κανεῖνα, κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ μὴν ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν στοὺς οἰκοδεσπότες. Ἡ ἴδια λοιπὸν ἡ μὲς Σίμπυλ ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Ναδίνα.

"Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου περιμένε ἡ Παυλίνα ἀνοίξε ἀπότομα, ἡ Ναδίνα παρυσιάστηκε καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς βαρὼνης.

Μὲ τὴς ἴδιες διαχύσεις, μετὰ τὰ ἴδια δάκρυα, μετὰ τὸν ἴδιον τόνο φωνῆς, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν τὴν ξανα συνάντησε στὴ δεινδρυστοίχια τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, τῆς ξανάλεγε, γεμίζοντάς τὴν φιλήματα:

— "ὦ, νουνά μου, νουνά μου! Μάθατε λοιπὸν τί μοῦ συμβαίνει; Εἶμαι ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου!

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἡ Παυλίνα τὴν κράτησε λίγη ὥρα μακριὰ τῆς καὶ τὴν κύτταξε μετὰ μεγάλη προσοχή.

Ἡ Ναδίνα, ὡστόσο, χωρὶς νὰ δείχνῃ ὅτι εἶχε καταλάβει τίποτε, σκούπιζε μετὰ τὸ μαντήλι τῆς τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὰ ὅποια κυλοῦσαν ἄφθονα δάκρυα κι' ἐπαναλάμβανε μετὰ λυγμούς:

— "Α! ἡ δυστυχία μου εἶνε πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ δική σας... Εἶν' ἀλήθεια ὅτι χάσατε τὸ παιδί σας, ἀλλὰ σεις τοῦλάχιστον τὸ βλέπατε ὡς τὴν τελευταία τοῦ στιγμὴ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ σὰς λατρεύῃ, ἐνῶ ἐμένα ἡ πολυαγαπημένη μου κόρη, ἡ Φράγκα, δὲν με ἀναγνωρίζει πιά καὶ μισεῖ...

Ἡ βαρὼνη, μολονότι συγκινημένη ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν αὐτὴ τοῦ μητρικοῦ πόνου, δὲν ἀπάντησε τίποτε κι' ἐξακολούθησε

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟῦ

νὰ κυττάξῃ τὴ Ναδίνα μετὰ μεγάλη προσοχή.

Κ' ἡ νέα γυναίκα ἐξακολούθησε: — "Εγὼ ἡ δυστυχισμένη δὲν ἤθελα νὰ φύγω... Σεῖς ἡ ἴδια, νουνά μου, με συμβουλευσατε νὰ κάνω τὸ ταξίδι αὐτό... Μήπως παραμέλησα ἔτσι τὰ μητρικά μου καθήκοντα καὶ με τιμωρεῖ τώρα ὁ Θεός;

Γὰ λόγια αὐτὰ διέλυσαν κάθε ἀμφιβολία τῆς βαρὼνης... Πραγματικὰ, ἡ Παυλίνα εἶχε συμβουλέψῃ τὴ Ναδίνα νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγό τῆς

στὴν Κούβα... Κανεῖς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς, δὲν τὸ ἤξερε αὐτὸ, γιὰ τὴς συμβουλὲς τῆς τῆς εἶχε δώσει σὲ στιγμὲς ποὺ βρισκόντουσαν ἐντελῶς μόνες.

— "Α! χρυσὴ μου κόρη, εἶπε τότε τὴ Ναδίνα, ὑπάρχουν μεγάλες συμφορὲς σ' αὐτὸ τὸν κόσμον... Τὸ ξέρω αὐτὸ ἐξ ἰδίας πείρας... Μὴν παραβάλλεις ὅμως τὴν ἰδιοτροπία ἐνὸς ἀσθενικοῦ κοριτσιοῦ ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ λάθος τοῦ μετὰ τὸν ἀδυσώπητο θάνατο, ὁ ὁποῖος συντρίβει γιὰ πάντα τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου... "Ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν, τὸ κενὸ ὅμως ποὺ ἀφήνει ὁ θάνατος δὲν ξαναγεμίζει ποτέ...

Ἡ βαρὼνη γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε συντριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀναμνήσεών τῆς. Ἀλλὰ ἀμέσως, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς μ' ἕναν τρόπο συνηθισμένον σ' αὐτὴν, ἀνέκτησε τὴ γαλήνη τῆς καὶ εἶπε:

— Θέλεις νὰ πάω νὰ ἰδῶ ἐγὼ τὴν Φράγκα; Μπορεῖ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἐπηρρεάσω...

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ πιθανόν, εἶπε ἡ μὲς Σίμπυλ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ, γιὰ τὴς ὑπεραγαπᾷ καὶ πάντα ἀκούει ὅ,τι τῆς λέτε...

— Πηγαίνετε, νουνά, εἶπε καὶ ἡ Ναδίνα καὶ ὁ Θεὸς ἂς σὰς βοηθήσῃ, γιὰ τὴς αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶνε τρομερὴ γιὰ ὅλους μας.

"Ἐξαφνα, καθὼς ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν ἐτοιμαζόταν νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Φράγκας, ἡ Ναδίνα τὴν ρώτησε:

— Νουνά, πιστεύετε στὸν ὑπνωτισμὸ;

Ἡ μὲς Σίμπυλ, ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησιν αὐτὴ, ἐνοιώσε τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Ἡ Παυλίνα πάλι, στάθηκε ξαφνιασμένη καὶ, πρὶν ν' ἀπαντήσῃ, κύτταξε μετὰ προσοχή τὴ νέα γυναίκα.

— Δὲν καταλαβαίνω, τῆς εἶπε τέλος, γιὰ τὴς μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν. Ἀλλὰ ἀφοῦ θέλεις νὰ μάθῃς τί σκέφτομαι σχετικῶς, σοῦ λέω ὅτι ἐπὶ πολὺ καιρὸ θεωροῦσα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ὡς ἀγυρτεῖες. Ἐντούτοις μερικὰ πρόσωπα, στὰ ὁποῖα ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ μετὰ τῶν ἄλλων κι' ὁ παλαιὸς μου φίλος δόκτωρ Γκραβιέ, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἔκαναν πειράματα ὑπνωτισμοῦ μετὰ τόσο θετικὰ ἀποτελέσματα, ὥστε, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντιοῦ, ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐκφέρω γνώμη...

— Λοιπὸν, ἐγὼ, νουνά μου, παρακολούθησα πειράματα ὑπνωτισμοῦ μετὰ ἀποτελέσματα ἐντελῶς ἀπίστευτα. Πρὸ

καιροῦ, ἕνας ὑπνωτιστὴς ποὺ γινώρισα στὴν Κούβα, μοῦ ἔδωσε μιὰ διαταγὴ καὶ τὴν ἄλλη μέρα, μολονότι σκόπευα νὰ μὴν ἐκτελέσω αὐτὴ τὴν διαταγὴ κι' εἶχα συγκεντρώσει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὅλη μου τὴ θέλησιν, στάθηκε ἀδύνατον. Θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκάστηκε νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ ὑπνωτιστής. Τότε ἐπείσθηκα, ἐπείσθηκα τόσο πολὺ, ὥστε ἔβλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ἕνα πείραμα. Χρησιμοποιοῦντας τὸν ἴδιον ὑπνωτιστή, ἀποκοίμησα τὸν σύζυγό μου καὶ, μετὰ αὐτοῦ, τὸν διάταξα νὰ μ' ἀναπᾷ τόσο στὸ μέλλον, ὅσο ἀδιάφορη τοῦ ἤμουν στὸ παρελθόν...

»ὦ! — ἐπρόσθεσε ἡ Ναδίνα μετὰ περιφρόνησιν — δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰ τὴς λυχαροῦσα ἀπὸ τὸν σύζυγό μου τὸν ἔρωτα ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια μοῦ ἀρνῆ-

θηκε... Ἡ Σίμπλ, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔχω κανένα μυστικό, ξέρεῖ πόσο ἀδιάφορη μοῦ ἦταν ἡ ἀδιαφορία τοῦ συζύγου μου... Ἀλλὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὰ μαρτύρια πού μοῦ ἐπέβαλλε ἄλλοτε... Κι' ἐπειτα εὑρίσκα τὴν συμπεριφορά του ὡς ἀξιοθρήνητο παράδειγμα γιὰ τὰ κορίτσια μας, τὰ ὁποία μεγάλωναν καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν ἀντιλαμβάνωνται...

— Καὶ πέτυχες; ρώτησε ἡ βαρὼν.

— Ρωτᾶτε ἂν πέτυχα! Τὴν ἐπομένη ὁ Χριστιανὸς εἶχε γίνει ἐντελὼς διαφορετικὸς ἄνθρωπος... Μὲ λάτρευε!

— Καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς ἐξακολούθησε;

— Μάλιστα, κι' ἐξακολούθει ἀκόμα!

— "Ὁλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ περίεργα, εἶπε ἡ βαρὼν, καὶ τὰ πιστεύω ἐν πρώτοις γιατί τὰ λές ἐσὺ κι' ἐπειτα γιατί συμφωνοῦν μὲ ὅσα μοῦ εἶπε ὁ δόκτωρ Γκραβιέ.

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ, νουνά μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ καὶ κάτι ἄλλο...

— Τί;

— Βλέποντας τὴν ἐπιτυχία πού εἶχα στὸν σύζυγό μου, συλλογίστηκα κάτι χθές. Καθὼς ἀγρυπνοῦσα κοντὰ στὴν Φράγκα, μοῦ ἤρθε ἡ ἐμπνευσις νὰ χρησιμοποιήσω καὶ σ' αὐτὴ τὸν ὑπνωτισμό.

Ἡ μὲς Σίμπλ ἔγινε πιὸ χλωμὴ ἀπὸ πεθαμένη. Συγχρόνως ἡ βαρὼν ἔρριξε σ' αὐτὴν ἓνα κρυφὸ βλέμμα καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ ἔλεγε: «Βλέπεις πὼς ἡ Ναδίνα ἐξομολογεῖται μόνη τῆς αὐτὸ πού τόσο σέ τάρυξε;»

Καὶ ἡ Ναδίνα ἐξακολούθησε:

— Ποτέ δὲν εἶχα ἐκτελέσει μόνη μου ὑπνωτιστικὰ πειράματα. Ἀλλὰ ἤξερα πὼς γίνονται καὶ συγκεντρώνοντας ὅλες μου τίς δυνάμεις, προσπάθησα νὰ ἐπιβάλω στὴ Φράγκα τὴν θέλησί μου. Πλησίον αὐτῆς πὸν στὸ κρεβάτι τῆς τὴν ὥρα πού κοιμόταν, ἔβαλα τὰ χέρια μου στὸ μέτωπό τῆς καὶ τὴν διέταξα νὰ λησμονήσῃ τὴν πλάνη τῆς καὶ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὡς μητέρα τῆς.

— Καὶ ἀπὸ τότε τὴν ξαναεἶδες;

— "Ὁχι... Ἐφυγα μάλιστα ἀπὸ τὸ δωμάτιό τῆς πρὶν ἀκόμα ξυπνήσῃ, γιατί εἶχα ταραχθῇ πολὺ... Γι' αὐτὸ μὲ βλέπετε τώρα κυριευμένη ἀπὸ θανάσιμη ἀγωνία... Δὲν ξέρω τί ἀπέγινε... Ἴσως νὰ μὴν κατάφερα τίποτε, γιατί πρώτη φορὰ ἔκανα πνευματικὸ πείραμα... Ἀλλὰ, νουνά μου, θὰ δῆτε τώρα τὴν κόρη μου σεῖς καὶ ἂν μπορέσετε νὰ συμπληρώσετε τὸ ἔργο μου καὶ νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσετε... Ὡ! βέβαια, σὰς ἀγαπῶ πολὺ τώρα, ἀλλὰ ἂν τὸ πετύχετε αὐτὸ, θὰ σὰς ἀγαπῶ στὸ ἐξῆς χίλιες φορές περισσότερο...

Ἡ Ναδίνα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ φωνὴ πού ἐπαλλε ἀπὸ πάθος, ὕψωσε πρὸς τὴ βαρὼν τὰ μικρὰ χέρια τῆς πού ἔτρεμαν, ἐνῶ ἀπ' τὰ ὠραία τῆς μάτια κυλοῦσαν ἀφθονὰ δάκρυα.

— Μεῖνε ἡσυχῇ, μικρούλα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ βαρὼν κατασυγκινημένη. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν καρδιά τῆς κόρης σου καὶ γιὰ νὰ τὴν βγάλω ἀπὸ τὴν τρομερὴ πλάνη τῆς.

* * *

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν ἔμπαινε μαζὺ μὲ τὴν μὲς Σίμπλ στὴν καμαρούλα τῆς Φράγκας. Πάντα ἡ Παυλίνα πλησίαζε μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι τὰ παιδιὰ τῆς Ναδίνας, πού μπορούσαν νὰ εἶνε δικά τῆς, ἂν ὁ Ὀλιβιέ δὲν κυριευόταν ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ τρέλλα πού τοῦ στοίχισε τὴ ζωὴ.

— Λοιπὸν, ἀγαπημένη μου, εἶπε στὴ μικρούλα πού τῆς εἶχε ἀνοίξει κιόλας τὴν ἀγκαλιά τῆς, ἔμαθα πὼς ἡσούν ἄρρωστη, μὰ τώρα εἶσαι ἐντελὼς καλὰ!... Μὰ γιατί κλαῖς, ἀντὶ νὰ μοῦ πῆς καλημέρα, σὰν καλὸ κορίτσι πού εἶσαι!...

Τὰ δάκρυα ὅμως τῆς Φράγκας δὲν σταμάτησαν. Ἀπεναντίας, ἡ μικρούλα τινάχτηκε ἀπάνω αὐθόρμητα κι' ἀγκάλιασε παθητικὰ τὴ βαρὼν, φωνάζοντας μὲ φωνὴ πού τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί.

— Ὡ! νουνά! Νουνά μου!... Τί ἤθελα νὰ γίνω καλὰ;... Πολὺ καλύτερα θὰ ἦταν ἂν πέθαινα...

Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν, ἐξαιρετικὰ συγκινημένη, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ.

Καὶ ἡ Φράγκα ἐξακολούθησε:

— Δὲν ἔχω μαμά!... Μὰς τὴν ἀλλάξαν! Μὰς ἔφεραν μιὰ

ξένη!... Ἀ! Δὲν θὰ τὴν δῶ πειὰ τὴ μαμά!... Τὴ χρυσὴ μου μαμά!

Ἡ φωνὴ τῆς μικρούλας φανέρωνε τόση ἀπελπισία, ὥστε συντριβόταν ἡ καρδιά τῆς βαρὼνης, ἂν καὶ προσπαθοῦσε μὲ ὅλες τῆς τίς δυνάμεις νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς. Τέλος κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ εἶπε:

— Φράγκα, καλὴ μου κόρη, σῶπα, σέ παρακαλῶ!... Τὰ λόγια σου μὲ ταραξοῦν... Δὲν ξέρεις πόσο μὲ κάνουν νὰ λυπᾶμαι... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς ἀκόμα τὸν κακὸ ἐκεῖνο πυρετὸ, γιατί δὲν μιλάς φρόνιμα.

— Ἀ! ἔκανε μὲ μεγάλη σοβαρότητα ἡ μικρούλα, Μοῦ τὰ λέτε αὐτὰ μὲ τὰ σωστά σας;

— Μάλιστα.

— Μά... τὴν εἶδατε... τὴν εἶδατε σεῖς;

— Ναί, τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου.

— Νουνά, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ρωτήσω κάτι, εἶπε ἑξαφνα ἡ Φράγκα μὲ ὕφος, φωνὴ καὶ βλέμμα νέας εἰκοσι χρονῶν. Φοβάμαι ὅμως μήπως θυμώσετε ἢ ταραχθῆτε...

Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν ἦταν κατάχλωμη...

— Ρώτησέ με ὅ,τι θέλεις, καλὴ μου Φράγκα, τῆς ἀπάντησε. Κ' εἶθε ἡ ἀπάντησί μου νὰ διαλύσῃ ἐντελὼς τίς ἀγωνίες καὶ τίς ἀνησυχίες πού σέ βασανίζουν.

Τὸ ὠραῖο προσωπάκι τῆς κοριτσούλας πῆρε ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ ἑκφρασι καὶ μὲ φωνὴ ἐπίσημη ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Σὰς ἐξορκίζω στὴ μνήμη τοῦ πεθαμένου παιδιοῦ σας, νουνά... Ὁρκισθῆτε μοῦ ὅτι πιστεύετε, χωρὶς νὰ ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ πού εἶδατε πρὸ ὀλίγου εἶνε ἡ Ναδίνα ντὲ Σάντα Κρουζ, βαρὼν ντὲ Ροσβέλ, ἡ μητέρα μου... ἡ βαφτιστικὴ σας...

Μὲ μεγάλη σοβαρότητα καὶ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, ἡ βαρὼν ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς καὶ εἶπε ἀργά:

— Ὁρκίζομαι στὸν τάφο τοῦ φτωχοῦ μου παιδιοῦ ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς Ναδίνας ντὲ Ροσβέλ! Φρονῶ καὶ πιστεύω ὅτι ἡ γυναῖκα πού εἶδα πρὸ ὀλίγου εἶνε ἡ Ναδίνα, ἡ Ναδίνα πού γεννήθηκε στὰ χέρια μου καὶ πού πάντοτε τὴν ἀγαποῦσα σὰν κόρη μου...

Ἡ βαρὼν, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σῶπασε.

Βαθειὰ σιωπὴ ἐπικρατοῦσε τώρα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Φράγκα ἔδειχνε ὅτι γινόταν μέσα τῆς μιὰ ψυχικὴ πάλη, ἀνώτερη τῆς ἡλικίας τῆς. Τὰ ὠραία τῆς βαθυγάλαζα μάτια φαινότουσαν τώρα μαῦρα καὶ εἶχαν διασταλὴ καταπληκτικά. Ἡ

φλέβες τοῦ μετώπου τῆς εἶχαν ἐξογκωθῇ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσουν καὶ τὰ ἄχρωμα χεῖλη τῆς ἔτρεμαν.

Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν τὴν κύτταξε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς μὲ μιὰ βαθειὰ ἑκφρασι ἀγάπης κι' ἐπειτα τὴν ρώτησε:

— Μὰ ποῖος σοῦ ἔβαλε στὸ μυαλὸ αὐτὴ τὴν ἰδέα; Γιατί νὰ πιστεύῃς ὅτι σοῦ ἀλλάξαν τὴ μαμά σου, ἀφοῦ ἡ Τερέζα κ' ἡ Σίμπλ, κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἀκόμα, δὲν ἔχουμε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ἡ μαμά σου; Τί διαφορὰ βρίσκεις ἐσὺ σ' αὐτή;

— Καμμιὰ, ἀπάντησε ἡ μικρούλα μὲ θλίψι. "Ὅταν τὴν βλέπῃ κανεῖς, νομίζει, στ' ἀλήθεια, ὅτι εἶνε ἡ ἴδια... Εγὼ ὅμως, ὅταν τὴν πρωτοεἶδα, δὲν γελάστηκα!...

Ἡ κυρία Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία κρατοῦσε τὴ Φράγκα στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ καταβάλῃς μεγάλη προσπάθεια, πρέπει νὰ βιάσῃς τὸν ἑαυτὸ σου... Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι... Ἀπαιτῶ νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω...

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω;

— Νὰ παραδεχθῇς καὶ νὰ πιστέψῃς ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γελιώμαστε ἐμεῖς. Πρέπει νὰ ἀφήσῃς ὅλα σου τὰ πείσματα καὶ ν' ἀγαπᾷς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά τὴ δυστυχισμένη σου μαμά, ἡ ὁποία κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν θλίψι τῆς.

Καὶ βλέποντας τὴν μικρούλα, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυτο, ἡ Παυλίνα πρόσθεσε:

— Μήπως σκοπεῖς νὰ ἀρνηθῇς ἓνα πράγμα πού σοῦ ζητάει ἡ νουνά σου, ἡ ὁποία ξέρεις πόσο σέ ἀγαπᾷ; Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ σέ συμβουλεύσω ἐνῶ νὰ κάνῃς κάτι πού δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃς ἢ νὰ σοῦ

πῶ κάτι πού δὲν εἶνε ἀληθινό;

Ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε μέχρι λατρείας τὴν θαρῶνη, ἀκούγοντας τὸ γλυκὸ, τὸν ἐντελῶς μητρικὸ τόνο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκείνη πρόφερε τὰ λόγια αὐτά, λύγισε.

Τὴν ἀγκάλιασε καί, σφίγγοντάς τὴν μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι, εἶπε:

— "ὦ! νουνά μου! Γιά σὰς, εἶμαι πρόθυμη νὰ κάνω ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ζητήσετε... Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ὑπακούσω... Σὰς παρακαλῶ ὅμως πέστε τῆς νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχὴ γιὰ ἓνα διάστημα... Νὰ μ' ἀφήσῃ μόνη μὲ τὴν Τερέζα καὶ τὴν μὴς Σίμπυλ... νὰ μὴ ἀπαιτῇ νὰ τὴ φιλήσω... νὰ μὴ μ' ἀγκαλιάζῃ.. Ἴσως ἔτσι, μὲ τὸν καιρὸ, μοῦ περάσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πού τὸ θεωρεῖτε ὡς τρέλλα μου...

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ θαρῶνη, θαθεῖα συγκινημένη ἀπὸ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνη ἐκείνη πού ὥστόσο ἡ Φράγκα τὴν ἐξέφραζε μὲ τόση καλωσύνη καὶ ὑποχωρητικότητα, λοιπὸν ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ πείσω τὴ Ναδίνα νὰ δεχθῇ ὅ,τι ζητᾷ.

Καὶ ἀπευθυνόμενη πρὸς τὴ μὴς Σίμπυλ, ἐπρόσθεσε:

— Γιά νὰ ἐνθαρρύνουμε τὴν Φράγκα στὴν καλὴ τῆς ἀπόφασι, θὰ μοῦ τὴ φέρνῃς στὸ μέγαρό μου νὰ τρώμε μαζὺ κάθε φορὰ πού θὰ ἐκδηλώνῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία.

III

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ

Ἡ Φράγκα προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της. Συγχρόνως κ' ἡ Ναδίνα φαίνονταν ν' ἀκολουθῇ τὴς συμβουλῆς πού τῆς εἶχε δώσει ἡ θαρῶνη. Γιάκομπσεν κι' ἔτσι ἀπέφυγε τὴς θερμῆς διαχύσεις καὶ τὰ ὑπερβολικὰ χάδια.

Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, ἡ ζωὴ ἔγινε ἡρεμὴ στὸ μέγαρο τῶν ντὲ Ροσβέλ κι' ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴν παραθαλασσίαν θύλλα τοῦς στὴν Νορμανδία γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ὅταν ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ, ἡ Τερέζα ξανάρχισεν τὴν τρελλὴ καὶ ζωερὴ ζωὴ, πού τόσο τὴν ἀγαποῦσε. Τῆς ἄρεσε νὰ τριγυρίζῃ, εἴτε πεζή, εἴτε ἔφιππη, πάντα ὅμως μόνη, στὴς πεδιάδες καὶ στὰ δάση τῶν περιχώρων, ἀπ' ὅπου ἐπέστρεφε ἀργὰ τὸ βράδυ.

Ἀπεναντίας, ἡ Φράγκα, πού τῆς ἄρεσε νὰ κάθεται στοὺς θράχους τῆς παραλίας μαζὺ μὲ τὴν μὴς Σίμπυλ, περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ μιλήσῃ, μὲ τὸ βλέμμα τῆς χαμένο στὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Κατὰ τὸν ἐπόμενο χειμῶνα, ἡ Ναδίνα ἄλλαξε τρόπο ζωῆς ὡς πρὸς δυὸ πράγματα: Ἐν πρώτοις, αὐτὴ, ἡ ὁποία, προτοῦ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀβάνα, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν κοσμικὴ ζωὴ, δὲν ἄφηνε καμμιά ἐσπερίδα, καμμιά συναναστροφή, πού νὰ μὴν πάῃ. Ἐλαμπε δὲ παντοῦ μὲ τὴν ὡμορφιά της.

Ἐπειτα, ἄρχισε νὰ παροτρύνῃ τὸ σύζυγό της ν' ἀναμιχθῇ στὴν πολιτικὴ.

— Ἴδου, τί συμβαίνει, καλὴ μου νουνά, ἔλεγε στὴ θαρῶνη Γιάκομπσεν, τὴν ὁποία συμβουλευόταν συχνά. Φοβᾶμαι μὴπως ἡ ἔλλειψις ἀπασχολήσεως, ἡ ἀργία, τοῦ ἀποβοῦν ἐπιβλαβεῖς... Ὅ' ἀρχίσῃ, ὅπως ἄλλοτε, νὰ τρέχῃ στὴς λέσχες, ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Καταλαβαίνετε σὲ πόσους κινδύνους θὰ εἶνε ἐκτεθειμένος ἔτσι, καθὼς εἶνε ἀδυνάτου χαρακτῆρος.

— Καὶ τί ἐνασχόλησι σκέφτεσαι νὰ τοῦ θρῆς;

— Νὰ τὸν κάνω βουλευτὴ!

— Γιά νὰ μεγαλώσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν τεμπέλων πού κοιμούνται στὴς ἑδρες τοῦς;

— ὦ! ὄχι, καλὴ μου νουνά... Θέλω νὰ τὸν δῶ νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ διάφορα ζητήματα, ν' ἀγορεύῃ, νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτόν...

— Τότε θὰ χρειαστῇ νὰ φροντίσῃς νὰ τὸν ὑπνωτίσουν καὶ πάλι...

— Ὅχι. Θὰ φροντίσω ἀπλῶς νὰ ἔχῃ ἓνα καλὸ γραμματέα.

Καὶ πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, ἓνας νέος ξανθὸς

καὶ λεπτὸς, ἔξυπνος καὶ διασκεδαστικὸς, ἐγκαταστάθηκε κοντὰ στὸν κόμητα ντὲ Ροσβέλ. Ὅλο τὸ χειμῶνα ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς χορευτὰς πού προτιμοῦσε ἡ Ναδίνα. Αὐτὸς εἶχε ἀναλάβει κάθε φροντίδα γιὰ νὰ ἐκλεγθῇ ὁ κόμης βουλευτὴς στὴ Νορμανδία, ὅπου ἡ οἰκογένεια τῶν ντὲ Ροσβέλ παραθέρριζε κάθε καλοκαίρι.

Καὶ πράγματι, ὅταν τὸν Ἰούνιο πῆγαν στὴν ἐξοχικὴ θύλλα τοῦς, ὁ γραμματεὺς τοῦς ἀκολούθησε κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ, ἐνεργῶντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ προϋπολογισμοῦ του. Ἡ Ναδίνα, τὸν συνώδευε παντοῦ, εὐθυμὴ καὶ χαρούμενη.

— Κάνουμε φαιδρὲς ἐκλογικὲς περιοδεῖες, ἔλεγε ἡ νέα γυναικά.

Συχνὰ τοὺς συνώδευε καὶ ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία εὕρισκε πολὺ διασκεδαστικὲς αὐτὲς τὴς ἐκδρομῆς. Ἀντιθέτως, ἡ Φράγκα δὲν θέλησε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, καθὼς καὶ ἡ μὴς Σίμπυλ, ἡ ὁποία δυσανασχετοῦσε κάπως γιὰ ὅσα ἔβλεπε.

Ἐξ ἄλλου, κάποια ψυχρότης, μιὰ ψυχρότης, πού δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ, εἶχε ἀρχίσῃ νὰ χωρίζῃ τὴς δυὸ παλιὰς φίλες, τὴ Ναδίνα καὶ τὴ μὴς Σίμπυλ.

Σὲ τί ὠφείλετο ὅμως ἡ ψυχρότης αὐτή;

Ἴσως στὸ ὅτι ἡ Ναδίνα, πού ἦτο εὐτυχισμένη τώρα, δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ φίλη, στὴν ὁποία ν' ἀνακοινῶν τὰ μυστικά της καὶ ν' ἀνακουφίζεται...

— Αὐτὸς βέβαια εἶν' ὁ λόγος! ἔλεγε μέσα της ἡ Σίμπυλ. Ἀλλὰ, Θεέ μου, τί τρομερὴ μεταβολή! Πόσο ἄλλαξε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ Ναδίνα.

Καὶ πειραγμένη κάπως ἀπ' αὐτὸ, βλέποντας ὅτι ἡ ἀδελφικὴ τῆς φίλη δὲν ἐπεδίωκε πειὰ τὴν συναναστροφή της, ἡ μὴς Σίμπυλ ἀφωσιώθηκε στὴ Φράγκα.

Ὁ Χριστιανὸς ντὲ Ροσβέλ ἐπέτυχεν στὴς βουλευτικὲς ἐκλογὰς καὶ ἡ Ναδίνα, κατενθουσιασμένη ἀπ' αὐτὸ, θριάμβευε.

Ἀλλὰ, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀντικατέστησε τὸ γραμματέα τοῦ συζύγου της μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ἦταν ἱκανός.

Ὁ παυμένος, μένεα πνέων γι' αὐτὸ, ἄρχισε νὰ λήῃ πολλὰ παράξενα πράγματα γιὰ τὴν Ναδίνα, τὰ ὁποία ἐπεκύρωναν καὶ οἱ ὑπηρετές.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ Ναδίνα, τοὺς ἐδίωξε ὅλους μαζὺ.

— Ἀρχισαν νὰ φλυαροῦν!

ἔπειτ' αὐτὴν θαρῶνη Γιάκομπσεν, στὴν ὁποία θέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἄσπλαγχο αὐτὸ μέτρο της.

Ἡ Παυλίνα δὲν τῆς ἔκαμε καμμιά παρατήρησι. Ἀπὸ ἐκείνη ὁμοῦ τὴν ἡμέρα, δὲν ἐπάτησε πειὰ τὸ πόδι της στὸ μέγαρο τῶν ντὲ Ροσβέλ. Μὰ κ' ἡ Ναδίνα μὲ τὴν Τερέζα δὲν πηγαῖναν στὸ μέγαρο τῆς θαρῶνης παρὰ μιὰ-δυὸ τὸ πολὺ φορὲς τὸ χρόνο.

Μόνον ἡ Φράγκα δὲν ἔπαψε νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν Παυλίνα. Μονάχα, κοντὰ τῆς μιλοῦσε. Μονάχα κοντὰ τῆς ἄνοιγε ἡ καρδιά της. Φερόταν ὅμως πάντοτε μὲ περίσκεψιν καὶ δὲν ἀνέφερε ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς Ναδίνας, μιὰ κ' ἡ Παυλίνα ἀπέφευγε κάθε ὁμιλία γι' αὐτήν.

Πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια.

Ἐντὼμεταξὺ, πολλοὶ νέοι διαδέχθηκαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὴ θέσιν τοῦ γραμματέως τοῦ κόμητος ντὲ Ροσβέλ.

Ἡ Ναδίνα, πού ἡ ἰδέες της ἦσαν πολὺ ἀσταθεῖς καὶ εὐμετάβλητες, δὲν ἐνδιαφερόταν τώρα γιὰ τὴν πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ συζύγου της. Συγχρόνως τὸ χάσμα πού τὴν χωρίζε ἀπὸ τὴ Φράγκα, γινόταν ὁλοένα καὶ πιδύ βαθύ.

Μὰ κ' ἡ ἴδια ἡ Τερέζα ἐνοιωθε τώρα νὰ τὴν κυριεύῃ σιγὰ-σιγὰ μιὰ μεγάλη ἀδιαφορία γιὰ τὴ μητέρα της, τὴν ὁποία ἐν τούτοις τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ ὕστερα ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή της ἀπ' τὴν Κούβα.

Τὰ λίγα αὐτὰ χρόνια εἶχαν ἀναπτύξει τὴ φυσικὴ ὡμορφιά τῆς νέας κόρης, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ τώρα μιὰ ὑπέροχη καλλονή.

Ψηλὴ, κομψή, ὑγιεινὴ, ἡ Τερέζα ἦταν πειὰ δεκαεννέα ἐτῶν καὶ ξετρέλλαινε μὲ τὴν ὡμορφιά της ὅλους, ὅσοι τὴν ἔβλεπαν.

(Ἀκολουθεῖ)

